

EEN VAN ONZE OUDSTE

INWONERS OVERLEDEN

Bericht van Loes en Nico Vet

HET kattenvrouwje is dood, Josephina Maria Al. Veel Holendrechtters zullen haar op deze foto herkennen. Josefien is net als ik in 1976 in Holendrecht komen wonen, ze woonde aan het

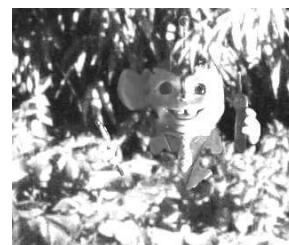
Nigtevechthof. Het was een zeer deftige dame met een interessante geschiedenis, ze had toentertijd een pluchen gele inboedel en 2 poezen. Josefien is een oude gouvernante, die haar jeugd doorbracht in de Zaanstreek. In de oorlog, als jongedame, werkte ze als koerier voor het verzet! Na de oorlog heeft ze via prins Bernhard de kinderen van de ambassadeur in Thailand grootgebracht als gouvernante, daarna ook in Turkije. Later kwam ze terug naar Nederland, waar ze bij de Sociale Dienst Amsterdam aan het werk ging.

TOEN ze in Holendrecht kwam te wonen, leerde ik haar kennen, ik heb haar woning ooit behangen. Ik ben van 1946, zij van 1913, en ik vond haar echt een deftige dame, ik mocht haar zeer graag. Ze was een eerlijk mens, naïef, altijd vrolijk, niets dan goed! Ze gaf pianoles, aan mijn zoon en vele andere kinderen in Holendrecht. Haar probleem was dieren, ze was lid van alle dierenbladen, asiels, dierenambulance enz. Er kwamen ook alsmaar meer dieren bij haar wonen, op een gegeven moment 22 katten en 2 hondjes. Die kregen goed te eten, dierenartsen, al haar inkomen ging daar aan op. Ze begon zichzelf slechter te verzorgen, ze at zeer slecht, alles was voor de dieren. Ook tegenover mensen was ze zo: ze zag alleen het goede en ze is dan ook voor zover ik weet 3 keer belazerd. Ze kwam financieel volledig aan de grond te zitten, ik heb een paar keer puin moeten ruimen. Na haar dood zou ik voor de begrafenis en de dieren zorgen, dat is gebeurd, maar toch heb ik er een naar gevoel aan over gehouden. Opeens kwamen er mensen in haar huis, toen ze in het ziekenhuis lag en zelfs na haar overlijden. Er was onenigheid over haar scootmobiel en nog meer dingen, iemand wou een en ander hebben, ik hoef niet uit te leggen hoe dat gaat. Josefien had geen familie meer, er missen papieren, de woning ziet er niet uit! Anderen moeten daar nu over beslissen, ik weet niet wat ik ermee aan moet. Josefien heeft er geen weet meer van, gelukkig maar. Josefien was bijna 95 jaar, en altijd vrolijk; ik heb een naar en blij gevoel tegelijkertijd, en ik mis haar.

HOLDIES OVERDENKINGEN

IK ben ziek Lieve Mensen, Ja, echt, heel erg. Ik loop maar te hoesten en heb het erg benauwd op mijn longetjes. Griep denkt u dan meteen, maar nee, dat krijgen wezentjes als ik niet. Eigenlijk is het veel erger dan griep en ik ben er vanaf september niet meer door uit mijn holletje geweest. Echt waar. Gelukkig zijn er nog wat vogeltjes in de buurt die mij wat eten brengen, anders was ik nu net zo mager als mijn voelsprietje.

IK kan nog niet geloven wat er gebeurd is. Ik weet wel dat mensen soms rare dingen doen, en kinderen doen dat ook weleens, maar deze keer waren kinderen wel heel gevaarlijk bezig! Ik was juist op bezoek bij de eenden in de vijver aan het Nieuwersluishof, toen een hele groep kinderen gillend aan kwam rennen. Alle dieren schrokken en gingen angstig weg, want die kinderen waren echt helemaal niet respectvol tegen ze, dat moeten ze zeker nog leren van hun ouders. Toen zag ik ook nog dat één jongetje een aansteker uit zijn zak haalde. Hij stak gewoon allemaal papier, takken en plastic aan! De anderen gooiden er steeds meer rommel bij en ze liepen maar te gillen en te lachen. Ja, zelfs levende planten raakten in brand! Diertjes renden voor hun leven. Ik dacht dat ik in een griezelfilm terecht was gekomen, zo raar deden die kinderen. Ook logisch dat ze zo raar doen, want van al die rook met schadelijke stoffen wordt je wel een beetje mal en, als je pech hebt zoals ik, ziek ook.

HET duurde wel een heel tijdje voor een groot mens vroeg wat ze daar aan het doen waren. De kinderen renden lachend en joelend weg en ik probeerde meteen het vuur te doven, maar met mijn kleine voetjes stampend kwam ik in een verstikkende vieze rook terecht. Gelukkig kwam er een man die probeerde een beetje te blussen en twee jongens kwamen snel vanuit hun huis met een emmer en blusten het vuur helemaal. Er zijn dus ook aardige kinderen die wel goed nadenken. Later kwamen er twee brandweerders mensen die het laatste restje uit maakten. Maar nu ben ik dus nog steeds ziek. Ik hoop dat ik opgeknapt ben voor de feestdagen, want die vier ik altijd op een stil plekje met de dieren die nog in onze wijk wonen. Dan zullen we het ook vast over die malle onvoorzichtige kinderen hebben en over andere mensenzaken die ons altijd verbazen en vaak teleurstellen. Met veelvoetige groet wens ik u veilige feestdagen en een verstandig Nieuwjaar!

Uw aller hoestende HOLDIE

En de redactie wenst Holdie van harte beterschap!

